

MOJ SLOG VZGAJANJA OTROK

Elizabeth Pantley v svoji knjigi »Z otrokom lahko sodelujete« razlikuje 4 vrste staršev:

PERMISIVNI STARŠI

Otrokom težko rečejo NE. Dokler so otroci majhni, po navadi nimajo večjih težav. Občutek imajo, da so dobri starši in da za otroke lepo skrbijo. Težave pa nastopijo, ko ugotovijo, da imajo nad otrokom zelo malo moči, ko bi želeli, da se otrok vede drugače.

Taki starši se morajo naučiti, kako otrokom postaviti meje, ko se ne vedejo primerno.

DEMOKRATIČNI STARŠI

Z otrokom ravnajo kot s sebi enakim, enakovrednim človekom, ves čas razmišljajo, če so preveč popustljivi ali preveč strogi, otrokom vsako stvar na dolgo in široko razlagajo, pridigajo, moralizirajo in jih poučujejo, vendar jih oni sploh ne poslušajo več (skozi eno uho noter in skozi drugo ven☺).

Taki starši se morajo naučiti, da ne morejo in ne smejo biti enaki otrokom, ampak jim morajo biti avtoriteta. V družini morajo biti oni tisti, ki imajo nadzor. Prijateljstvo med starši in otroci je na mestu takrat, ko otroci odrastejo.

URAVNOTEŽENI STARŠI

Otroke vzgajajo najbolj zdravo in najbolj pravilno. Seveda pa med starši ni nikogar, ki bi bil popoln in tudi uravnoteženi starši delajo napake, imajo kdaj slab dan in imajo do tega vso pravico. Tudi uravnotežen starš se lahko vedno nauči kaj novega in ravna boljše.

AVTOKRATSKI STARŠI

Otroke vzgajajo zelo strogo, pogosto se poslužujejo kazni, kričanja, tudi udarcev. V teh družinah je ozračje pogosto napeto, čutiti je veliko jeze in le malo veselja. Otroci v takih družinah so do pubertete načeloma zelo pridni. Potem pa se začnejo avtoriteti upirati. Poleg tega ne razvijejo notranje discipline in za to, da nekaj naredijo vedno potrebujejo nekoga, ki jim stoji za vratom in jih vodi. Težko tudi izražajo svoje mnenje in le redko v odrasli dobi razvijejo prijateljski odnos s svojimi starši.

Avtokratski starši vedo, da je otrokom potrebno postaviti meje, vendar se morajo pri tem naučiti nekoliko drugačnih pristopov.

Vsak od nas se lahko opredeli v eno od teh skupin roditeljev glede na to, kako, na kakšen način najpogosteje vzgajamo. Avtorica v knjigi ponuja tudi vprašalnik s pomočjo katerega se lažje razvrstimo (če kdo želi, mu ga lahko pošljemo).

Osebnostno menim, da pri teh štirih skupinah manjka še skupina roditeljev, ki v današnjem času sploh NE vzgaja in skupina njihovih otrok, ki jim lahko rečemo SAMORASTNIKI oz. otroci, ki jih vzgajajo pametni telefoni, ki pa pametni seveda niso.

Vsi starši, ki pa želimo (dobro) vzgajati, se lahko vedno kaj novega naučimo in tudi če se nam še ne uspe uvrstiti v skupino uravnoteženih staršev, ali pa ne vedno, lahko s potrpežljivostjo, vztrajnostjo in odprtostjo za spremembe v naše družine tudi s pomočjo vzgoje vnašamo veselje in dobro voljo.

Imejte lep, uravnotežen konec tedna in pazite na sebe in svoje družine, da ostanete zdravi.

Irena Zajec

(Vir: Pantley, E. (2007). Z otrokom lahko sodelujete. Radovljica: Didakta)

